

Àngels Gregori (Oliva, 1985).

HIVERN

Vas entrar a la meua vida
com un febrer cansat.
Com la matèria d'una lliçó
que durant anys havies repetit a classe.
I vas saber que la nostàlgia
és un ascensor que puja fins a l'àtic
i amb els anys fa més llarga la baixada.
Potser ja ens havíem trobat,
en una altra vida, en un altre país,
en la terrassa d'un Starbucks,
fent cua per a un concert
o obrint la porta dels congelats
d'un supermercat del barri.
Sé que, com diu la poeta,
res passa ni passarà dues vegades.
Però m'hauria agradat trobar-te així,
de sobte,
com cauen els botons descosits d'un abric.

WHERE THE STREETS HAVE NO NAME

De vegades el dolor s'instal·la en una casa
com s'instal·la la calefacció o el corrent elèctric.
No sabem el pes que sostindran les bigues,
ni fins quan aguantaran els fonaments
abans d'obrir una fissura.
Però acumulem les hores sobre els murs
i enderroquem passats
que abans s'alçaven en terrenys
com un bonic motiu per sobreviure.
Coneixem, però, les capes que hem hagut
d'emblanquinar damunt d'altres capes.
Com un alfabet en braille
que pel relleu dels seus significats
n'endevinem les cicatrius.
De vegades les històries es repeteixen
canviant el nom i el lloc de domicili.
I de vegades els dolors s'instal·len
com un pacte a dues bandes,
com el pany d'una porta trencada
que algun dia haurem de reparar,
com una herència prèviament acordada.

Àngels Gregori

MAGNOLIA BAKERY

El dia s'obria com un cupcake.
I era com entrar a la sala d'un cinema
amb versions originals.
T'hauries d'haver vist, endevinant
les proporcions del sucre i del rovell
que hi havia dins de cada dolç.
Tots els motius de la teua vida
i els defectes de la meua estaven allí,
mesclats entre els ingredients.
Em vas dir que després de cinc generacions
en cada família apareix algú que surt així,
buscant, una tarda qualsevol,
els motius dels errors i dels dolors
al fons d'una caixa plena de cupcakes.

UN MAPA (recordant Elisabeth Bishop)

Al lloc on guarde més preguntes que respostes,
on deixe que els altres acaben per mi les frases,
has arribat, de sobte, i has obert aquesta porta.
Oblidant enrere cendres i certeses
duies amb tu el blau del vol i el dubte.
Se'ls imposa, o poden els països escollir els seus colors?
Parlaves d'equilibris i seguies amb els dits
el curs d'un riu en les proporcions d'un mapa.
*Més delicats que els dels historiadors
són els colors dels cartògrafs,*
i jo buscava l'excés del vermell
en tota la por que cap en un volcà,
l'oasi de la diferència i la reacció de les metàfores.

Havent escollit el camí d'extraviar-te
sempre hi ha una desembocadura que dóna al mar.

ATLAS

Quan dic que res no és fàcil
m'imagino un mar de peixos nedant contracorrent.
I pense en Adrienne Rich
i en com desplegar l'atlas d'un món difícil

Àngels Gregori

sense perdre de vista l'arena i el context.
Només t'havia escrit un vers, però amb el fons etern:
la veritat i tu sou la mateixa cosa.
Quan dic que res no és fàcil
vull dir exactament això:
preferir les carreteres secundàries,
saber la farina exacta que admetrà el dolor
i dormir a prop de pistes d'aterratge.
Quan dic que res no és fàcil, creu-t'ho:
no només vull dir exactament això.
¿Existeixen els metalls transparents?
La fragilitat de les partícules, les càrregues dels electrons,
els moviments de les plaques tectòniques.
Res no és fàcil, i de tant en tant ofegue pops:
el secret està en espantar-lo, que no arribe a morir.
Agafat del cap quan bull l'aigua,
cabussar-lo tres vegades com si fos l'enemic,
recordar-li el seu passat i comptar disset minuts per quilo.
M'has preguntat si m'és difícil.
I jo m'imagino un pop nedant contracorrent
pels deserts d'una carretera d'Oklahoma
mentre intente destriar l'arena del context.